

Следъ нѣколко години сиромашътъ ималъ вече малко стадо овци, които голѣмото му момче водѣло на паша.

Единъ день Ваклушка спрѣла тихо до своя господаръ и го попитала:

— Сега тжженъ и умисленъ ли си, стопанино мой?

— Ваклушке, спасителко моя! — рекълъ сиромашътъ. — Ти ме избави отъ проклетата нѣмотия — ти, благословената отъ Бога овчица.

И той се навѣлъ, пригърналъ Ваклушка и я цѣлуналъ. . .

Прер. Е. Кювлевъ

КАКЪВОТО НИ РАЗКАЖЕ ДѢДО - все е СЪБИШНО

ХРАБРИЯТЪ НАЗАРЪ

Арменска народна приказка
(Продължение)

А Назаръ се наялъ, напилъ и на полянката, почудили се: „Кой ли тръгналъ нататъкъ. Когато стигналъ до една зелена полянка, пустналъ коня да пасе и легналъ да спи.

Това мѣсто било на седемъ братя великани. Тѣ живѣли въ замъкъ на върха на съседната планина. Като погледнали отгоре и го видѣли

ще е онзи човѣкъ, дето е легналъ въ наша земя?“ И слѣзли при Назара. Назаръ спѣлъ дълбоко и не ги усѣтилъ. Тѣ се навѣли надъ него и прочели плочката на гърдитъ му:

„Храбриятъ Назаръ не познава страхъ, хиляда убива съсъ единъ замахъ.